

PETER BERLING

Raj asasina

Preveo s nemačkog
Miljan Tanić

Laguna

Naslov originala

Peter Berling

DAS PARADIES DER ASSASSINEN

Copyright © 2007 by Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG,
Bergisch Gladbach

Translation copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Aleris, Astu i Kiru
Sa zahvalnošću i ljubavlju
NEC SPE NEC METU*

SADRŽAJ

<i>DRAMATIS PERSONAE</i>	10
IZLAZAK IZ SKROVIŠTA	14
Dubine jezera	17
Ključaonica	47
Čista srca nemoralni	52
<i>Magister venerabilis</i>	71
MADIONIČAR	82
Magarac nije magarac	85
Zgoda i kuluk	102
Lukavost reda	119
SULTANOV ŽILAVI ŽIVOT	128
Pretnja	131
Sveže pečen hlepčić	139
Noć belih kukuljica	153
Kazna	167

LAŽNI SAVEZNICI	182
Ne postoji osveta za svako nedelo	185
Zaverenici	198
Prodata u roblje	217
Nesrećan šahovski potez	232
GROZNI ŠATIJON	238
Brodovi u pustinji	241
Teška srca	256
Karlemanska bratija	267
VIDEĆIM OKOM	284
Intrige u palati	287
Đavo na gori Tavor	309
Ponosno u nevolju	320
Hatinski rogovi	325
NEPOVRATNI GUBITAK	338
Povratak kući u Monmor	341
Nifinska golubica	353
Ljubavnici	364
Poslastičar i princeza	371
Budoar saide Tamar	387
GORUĆA SRCA	402
Igre moći	405
<i>Legatus papae</i>	416
U evnuhovom oktogonu	426
Let „Crvenog orla“	446

TELO GOSPODNJE	460
Višeslojna osveta	463
Tamne zvezde na svetlom nebu	474
Krvave žene botrunske	484
U Kuli nebeskih očiju	500
Sud božji?	510
Epilog	521
DODATAK	525
Objašnjenja	527
Reč zahvalnosti i izvori	541
O autoru	543

DRAMATIS PERSONAE

MASIJAFSKI ASASINI I NJIHOVA BLIŽA OKOLINA

Starost dece u trenutku objave da've (1169. godine)

ŠEIK SINAN RAŠID AD-DIN, poznat i kao:

Starac s planine, vrhovni komandant Asasina u Siriji, hudža

AN-NASIR AD-DAULA, evnuh,

glavni nadzornik harema u Masijafu, kabir at-tavaši

SAIF, evnuhov posinak (9 god.)

poznat i kao vitez Zajfert od Daule

HUSEIN AD-DIN MARCUBAN, „Spretni“

masijafski vezir

TAMAR, saida, njegova žena

poznata i kao baronesa de Marcuban

KIRA, njihova ćerka (10 god.)

poznata i kao vitez Kir di Lak

ŠIRIN, njihova ćerka (12 god.)

RAMON, Širin sin (rođ. 1188.)

ROŽE DI FERBAK, franački vitez

gospodar Monmora

AZIZA, njegova žena, muslimanka

ŽERNO DE MONMOR, njihov sin

(11 god. blizanac), templar

VALERIЈAN DE MONMOR, njihov sin

(11 god. blizanac), jovanovac

VIKTOR DI FERBAK, njihov sin (8 god.)

fida'i El Mansur

MELUZINA DI FERBAK, njihova ćerka (7 god.)

Melu

KSENIЈA, Meluina ćerka (rođ. 1180.), Niksa

TIMDAL, Mavar, Tamarin sluga,

kasnije evnuhov sluga

FID'AIЈI: KARIM I ABDAL, ALI I ЈUSUF, OMAR,

TARIK, RAŠID („Trojka“)

JERUSALIMSKI KRALJEVSKI DOM

ALMARIK I, jerusalimski kralj (umro 1174.)

Za to vreme su u Jerusalimu:

BALDUIN, njegov sin (13 god.), nasleđuje ga na prestolu

Balduin IV (umro 1185. od lepree)

SIBILA, njegova ćerka (14 god.), udata 1180.

(drugi brak) s Gvidom od Luzinjana

IZABELA, njegova ćerka (2 god.), udata 1183.

(prvi brak) s Humfridom od Torona

ADELAЈDA, EMA, GINIVEVA, Sibiline dvorkinje

HRIŠĆANSKI GROFOVI, VOJVODE,
GOSPODARI I VITEZOVI

RAJMUND (REJMON) OD TRIPOLIJA, grof,
regent Jerusalimskog kraljevstva (umro 1187.)
oženjen Ešivom, kneginjom galilejskom
REJNAL DE ŠATIJON, avanturista i
vitez-pljačkaš (umro 1187.), oženjen
(drugi brak) Stefanijom, kneginjom Ultr-Žurdena
HUMFRID OD TORONA, Šatijonov pastorak,
prvi muž Izabele Jerusalimske
KONRAD OF MONFERATA, markgrof,
gospodar Tira
RAJNHOLD OD SIDONA, gospodar Bofora
BALIJAN OD IBELINA, oženjen kraljicom majkom
Marijom Vizantijskom
GVIDO OD LUZINJANA, mlađi brat konetabla
Kraljevstva, drugi muž Sibile Jerusalimske
PLIVANO OD BOTRUNA, Pizanac, *Il Cavalier*
LUCIJA, njegova žena
TOMAS OD NIFINA, vitez-pljačkaš

KLER I VITEŠKI REDOVI

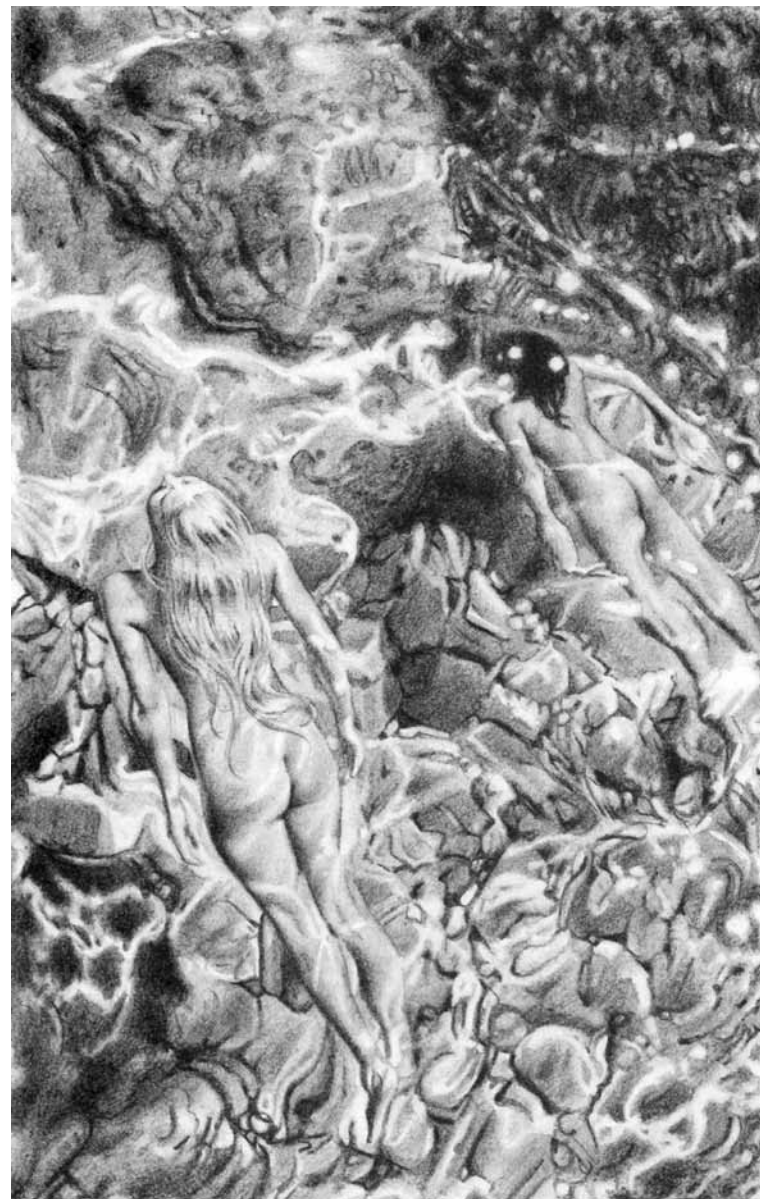
HERAKLIJE, Jerusalimski patrijarh
RALF OD SIDONA, Rajnholdov brat,
kapelan u kraljevskom dvoru
TIT DE LA PORTA, papski visitorator,
magister venerabilis
ŽERAR DE RIDFOR, prvo senešal,
a onda i veliki majstor templara
(umro 1189.)

ROBER DE BETIN, komtur templara u Tortozi

ISLAM

SALADIN, seldžučki vojskovođa,
kasnije sultan Sirije i Egipta
TAKI, jedan sin, vojskovođa pod očevom komandom
EL AFDAL, jedan sin, guverner Banijasa
AHMED ED-DIN TUŠ, emir i vojskovođa Saladinov
ŠAMS, njegov sin
DŽALUDIN, mađioničar i majstor za oružje
poznat i kao majstor Džaludinus
ŠURA I BADRA, dve haremske gospe u Botrunu

IZLAZAK
IZ SKROVIŠTA

DUBINE JEZERA

rojica jahača pratila su umerenim kasom tok Oronta. Bila su to dvojica starijih muškaraca i dečak, kome su i pored njegovih mladih godina – bio je skoro još uvek samo dete – dali da sam jaše kamilu. On je pak životinjom upravljao tako sigurno da je njihovo poverenje bilo sasvim opravdano. Jahao je između dvojice starijih. Visoki koščati, koji je jahao napred, nije se nijednom okrenuo da proveri dečaka. Imao je lice poput ptice grabljivice, oštih crta, koje su pokazivale tragove gospodstva, mada on nije zaista i bio takvog porekla. Nemirni pogled kojim je merkao predele pred sobom otkrivao je njegovu lukavost uparenu s bestijalnošću koju nije skrivao, kada je mislio da ga niko ne posmatra. Muškarac koji je jahao na kraju te grupice putnika bio je, iako nenamerno, kao njegov pažljivo izabrani antipod. Krupne građe, bio je to moćni džin izrazito dobroćudnog lica, koje je podsećalo na vernog bernardinca – no njegovim brzim očima pod naboranim kopcima nije promicalo ništa što se dešavalo oko njega. Veći deo vremena oči su mu bile dobroćudno, sa skoro majčinskom brigom, uprte u mršavog dečaka koji je jahao ispred i često se

s osmehom okretao ka njemu. Sličnosti među njima, i pored prisnog odnosa, nije bilo. Dečak je bio mnogo svetlije puti od grdosije koja ga je štitila i čije lice je pokazivalo i poneki trag crnačkih gena. Dok je sa naporom skidao turban kako bi uzdišući obrisao znoj s ćelave glave, dečak se s osmehom na licu okrenu ka njemu.

– Baš je vruće, a? – reče šaljivim tonom.

– Gledaj preda se, Saife! – odvrati mu debeljko žustro.

– Kamila gleda napred i za sebe i za mene, čika An-Nasire – dobaci mu dečak drčno preko ramena. – I to radi sama od sebe – reče dečak, ali se ipak poslušno okrenu i laganim udarcima i odsečnim povicima potera životinju napred, kako ne bi još više razljutio džina.

Jahali su s istočne strane Oronta, držeći prilično odstojanje od obale i ulica koje su je pratile, zaobilazeći tako i naseljena sela oko reke. Umereni tempo putnika bio je uslovljen neravnim predelom, mada je brzinu putovanja određivao i koščati. Kada je primetio da ga je Saif skoro sustigao, odmah zareža:

– Drži odstojanje, dečače! – Potom odmah dodade, kao da želi da objasni: – Da ne budemo upadljivi.

Kad su stigli do afamijske visoravni, ćutljivi predvodnik bez reči skrenu desno prema reci. Na pristaništu za skele tog malog mesta nalazilo se jedno jedino drvo. Pod njim je sedeo čovek koji ustade čim je spazio jahače koji su mu se približavali. Obratio se koščatom.

– Da li ste vi Spretni?

Košcati klimnu glavom.

– *Alhamdulillah!* – Hvaljen neka je Alah! – uzviknu čovek. – Već se bejasmo zabrinuli. – Odvezao je kamilu i krenuo ispred njih prema skeli. Skeledžija je bio još ćutljiviji nego njihov novi vodič. S putnicima nije razmenio ni reč, niti je tražio novac za

prevoz. Kada su stigli do zapadne obale, vodič se okrenu Spretnom i reče kratko:

– Ja vas pratim do Karibe, tamo vas čekaju.

Jahali su ka prostranom planinskom vencu Đebel Bah'ra, koji se pružao pred njima. Iz poštovanja prema vodiču, jedva su progovarali koju reč, jer su dotad međusobno govorili samo persijskim jezikom. Jedini po čijem izgledu bi iskusno oko moglo da zaključi odakle je, bio je onaj koga su s poštovanjem zvali Spretni. Nije nosio *đalabiju*, već usku, smeđu *sutru*, koja je ličila na uniformu, a i *saravil* mu beše drugačijeg kroja. Dečak Saif i njegov zaštitnik bili su pak obučeni u laganu narodnu nošnju, koja im je omogućavala da lakše podnesu vrućinu.

Ušuškana u jednu uvalu razuđenog Đebela, uzdizala se tvrđava Kariba, a selo im je bilo pod nogama. Put je bio strm, a još i pre no što su stigli do zidina, u susret su im naišli jahači, koji su ih ljubazno pozdravljali.

– Vi ste Husein ad-Din Marcuban – reče najstariji među njima poklonivši se. – Šalje vas *al athim*, uzvišeni, slavni izvršitelj učenja Ismailovih i Bogom poslani imam iz Alamuta.

Spretni je elogu saslušao ravnodušno. Jahači potom povedoše njega i njegove saputnike ka tvrđavi.

Od Karibe su u pratnji prijatelja preko planine putovali dalje prema Kadmusu. Sa tvrđave se, kad je vreme bilo lepo, u daljini moglo videti more. Tu su ih i detaljno proveravali, manje Spretnog nego njegovog korpulentnog pratioca i dečaka. Džin je morao da saopšti svoje puno ime, An-Nasir ad-Daula, kao i svoje srodstvo sa Saifom, koji je bio siročić, i koga je on usvojio. To se očigledno poklapalo s podacima ranije poslatim iz Alamuta, glavnog sedišta asasina, koji se nalazio u brdima južno od Kaspijskog mora. Nisu pitali za misiju Spretnog, a

verovatno im nije bilo ni dato da to pitaju. Ljudima u Kadmusu bilo je samo naređeno da se pobrinu da putnici sigurno stignu do sledeće utvrde. Pratlja im je ovog puta bila naoružana do zuba, jer su, da bi došli do Kafa, morali da prođu kroz oblast na koju su pravo polagali vitezovi templari iz Tortoze, kao i jovanovci iz Krak de Ševalijeja, a nijedan od tih redova nije bio naklonjen sledbenicima Ismailovim, iako su staništima sekte naplaćivali danak.

S planine su se spuštali po noći, iz predostrožnosti, ali su zahvaljujući domaćim vodičima do Kafa stigli pre zore, tako da su njihovi pratioci krenuli nazad samo što su Spretnog i njegove saputnike ostavili pred kapijom utvrde. Husein je ljude u Kafu odmah obavestio da im za dalji put nisu potrebni pratioci, pošto su uputstva koja su dobili u Alamutu toliko precizna da nije bilo mogućnosti da promaše put ka odredištu.

Brzo su zamenili kamile za konje, te u istom satu krenuše dalje. Spretni nije hteo da gubi ni minut, jer su morali pre mraka da stignu na odredište. No, što se ticalo puta kojim je trebalo da idu, Husein je morao da se drži svog debelog saputnika, pošto su u Alamutu svakom od nejednakih putnika dali opis i obaveštenja za po jedan deo puta. To je po svemu sudeći bila mera koja je trebalo da obezbedi da nijedan od njih ne stupi sam pred čoveka s kojim je trebalo da se sastanu.

– Dakle, čuvaru harema? – reče Husein mrzovoljno punačkom An-Nasiru, čim se kapija poslednje utvrde zatvorila za njima. – Kuda sad treba da idemo?

Evnuh se već bio zagledao u brdoviti predeo koji se pružao pod njima.

– Pratimo put dalje ka jugu. – Čkiljio je prema suncu, pokazujući planinu s njihove leve strane.

– Onda treba da požurimo, neću da nas uhvate neki od lutajućih vitezova! – Husein potera konja i krenu uzbrdo, i njegova dva saputnika krenuše za njim putem koji se lagano uzdizao. Uskoro su se našli u planinskoj šumi, gde nisu bili samo u hladu, već su bili zaštićeni i od pogleda iz doline. Evnuh je pak često usporavao kas, pretražujući očima dolinu, koja je zbog blizine mora bila odenuta u izmaglicu.

– Ono tamo mora da je kula Kavabija – objašnjavao je Saifu, ne obazirući se na nestrpljivog Huseina. – Uvek u vreme molitve, tamo triput sevne odsjaj ogledala okrenutog ka jednoj određenoj tački na Đebel Bah'ri.

– A šta mi imamo od toga?! – brecnu se Spretni na njega, čuvši poslednje reči.

– Kada nas to ogledalo zaslepi, znači da smo stigli do tačke gde moramo da skrenemo s puta – objasnio mu je evnuh ljubazno.

– I odatle na sreću, više neću morati da se oslanjam na tajno znanje jednog kastrata! – siktao je Spretni. – Ostatak puta znam i sam!

– Nemamo dakle potrebe za žurbom. – Evnuh se nije dao lako ni uvrediti, niti izbaciti iz takta. – Treba zapravo da pratimo kulu, jer će uskoro da se oglasi poziv na podnevnu molitvu *salat al thuhur*.

Samo što je izgovorio reči, sa minareta u dolini začuše se pozivi mujezina, pojačani kroz rog, a sa Kavabija ugledaše prvi bleđi odsjaj kroz izmaglicu.

– Moram li da vas poteram kao konje, kako vašim naduvenim očima pod tim zadeljanim kopcima ne bi promakao odsjaj ogledala? – režao je Husein ljutito. Podbo je svog konja mamuzama i krenuo uz put. Evnuh i dečak su ga pratili lagano. Iz doline je do njih i dalje u talasima dopirao poj *aime*, a sa kule se vide drugi odsjaj, ovog puta već oštiji i svetliji.

– Ono što Huseinu nisam stigao da kažem – reče evnuh šeretski namigujući Saifu – jeste da moramo korak životinja

sada da prilagodimo melodijskom ritmu sura, kako bismo u pravo vreme stigli na pravo mesto.

Dečak se smešio.

– Znači da je gospodar Husein odgalopirao daleko od cilja?!

– Primitiće on to već... a onda će se ljutiti još više! – Krupnom evnuhu to kao da nije smetalo, a ni Saif nije pokušavao da dozove vođu. Kao što je bilo rečeno, treći odsjaj ih pogodi punom snagom i poklopi se s trenutkom kad je poziv na molitvu utihnuo. Saif zaustavi konja.

– Ovde je klisura! – ponosno je saopštio poočimu. Nisu morali da čekaju dugo da se pojavi Husein, jašući toliko brzo da je kamenje letelo unaokolo.

– Za mnom! – naredio je ljutito i krenuo ka žbunju. Njegov konj se pak usprotivi i prope, jer se pred njima otvarala pukotina u steni, niz koju se trebalo spustiti oprezno ili, još bolje, pešice, vodeći životinje za ular. Saif i evnuh to odmah učiniše, dok je Husein svog konja bičevao i vukao đem, ne bi li ga naterao da se spusti u procep. Ogromne stene, koje je voda – od koje je sad ostao samo mali potočić – uglačala kao ogleдалa, preprečavale su put koji je strmo padao. Već kod sledeće takve prepreke, životinja nipošto nije htela da nastavi tako, te je Husein, potpuno bled od besa, skliznuo iz sedla. U tišini su se peli preko velikog kamenja i spuštali u klisuru. Na dnu klisure tekao je planinski potok dovoljno dubok da je prelazak s konjima predstavljao poteškoće, ali ih je Spretni nemilosrdno gonio dalje. Iza njega, dečak Saif se kezio i pogledajući poočima vrteo glavom. Evnuh pak nije dopuštao nikakvu vrstu protesta. Kad su prešli potok, Husein je odmah poterao konja opet uzbrdo, ali se ono što je on smatrao putem ubrzo pokazalo kao ćorsokak koji se završavao strmim stenama. Pratioci ne behu uopšte ni krenuli za njim. Ljutit, Husein se vratio nazad.

– Odavde nas ponovo vodite vi, An-Nasire, je li!? – posprdno se obratio evnuhu. Sa ravnodušnim izrazom lica, ovaj mu odmahnu glavom.

– Kako ne?! – ljutito će Spretni. – Niste valjda zaboravili instrukcije?!

– Ja znam put! – uzviknu Saif radosno.

– Zašto ti?! – Spretnom više ništa nije bilo jasno.

Evnuh progovori da bi smirio situaciju.

– Naš plemeniti imam je blagoizvoleo da poslednji deo puta poveri Saifu, koga ja držim kao sina. – Mirno je gledao Spretnog, koji se crveneo od besa i neverice. – Rekao je da mladosti pripada avantura otkrića!

Husein je bio bez reči.

– Vodi nas onda, mali pametnjakoviću! – brecnuo se na dečaka, koji je glavu držao pognutu kako bi sakrio osmeh.

Na Huseinovo iznenađenje, dečak okrenu konja nazad ka vodi i, kročivši u nju, krenu uzvodno. Muškarci su ga, hteli to ili ne, pratili, dok su im se s obe strane uzdizale strme, glatke stene, koje nisu propuštale ni tračak sunca u dubine klisure. Husein je s nepoverenjem jahao na kraju male povorke. Stigoše do pećine koja se u visini odraslog čoveka otvarala u steni. Saif bez reči skrenu unutra i nestade im iz vidokruga. Spretni odgurnu evnuha u stranu i uvuče konja za sobom u tamu pećine. Već posle nekoliko koraka koji su vodili nagore, vide svetlost i, prateći je, odjednom se nađe u maloj kotlini: za razliku od okoliša, bila je puna zelenila i raznog rastinja nežnih listova što se dizalo s obe strane puta, koji je očigledno bio u redovnoj upotrebi. Ugledao je Saifa kako već vodi konja uz klesane stepenice koje su se uzdizale u visinu. Husein se uzdrža da ne dovikne dečaku da ga čeka, već zastade dok ga evnuh nije stigao.

– Kažite vašem „pronalazaču“ da ni u kom slučaju ne pri-
liči da on prvi pozdravi šeika! – siktao je debelom An-Nasiru.

– Saif zna gde prestaje avantura i počinje disciplina – odgo-
vorio mu je debeljko nežnim glasom. – Čekaće nas.

Krenuli su naviše. Stigavši gore, ugledaše cvećem posutu
livadu, kroz koju je puteljak vodio do jedne zazidane pećine.
Pred njom je sedeo čovek bele kose, no njegova pojava nije
odavala koliko bi mogao imati godina – naprotiv, iz njega kao
da je isijavala nekakva energija koja je pridošlice pogađala nevi-
dljivim zracima.

Saif pusti muškarce da prođu i Spretni se odmah progura
pored evnuha. Obojica se pokloniše starcu koji ih je zadovoljno
posmatrao. Čak je i Husein shvatio da je do njega da im dâ znak
da priđu. Ali belokosi ne dade znak njemu, već dečaku Saifu.
Husein proguta bes i ne usudi se da krene dalje, već prepusti
evnuhu da načini prvi korak. Starac pak sa Saifom ne progovori
ni reč, već mu samo pokaza da sedne pored njega. Dečak
je iz strahopoštovanja ostao da stoji na određenom rastojanju.

– Donosite mi poruku – reče čovek koga su tražili, okrenuvši
se Huseinu ad-Din Marcubanu. To nije bilo pitanje, već konsta-
tacija koja nije dozvoljavala suprotnu mogućnost. Husein sabra
svu hrabrost i još jednom se pokloni, kad iza njega progovori
An-Nasir ad-Daula:

– Da, uzvišeni gospodaru, on je Spretni!

Gospodar upitno skrenu pogled svojih sivih očiju ka Huse-
inu, a ovom od uzbuđenja zakaza glas.

– Šeiče Sinane, poruka glasi: izađite iz skrovišta!

Tvrđava Monmor sastojala se iz jedne jedine debele
kule, na koju su se naslanjale zidine dvorišta. S unu-
trašnje strane, uz zidine su stajale zapuštene pomoć-
ne zgrade, slamom prekrivene štale za svinje i živinu. Dvorište

je bilo sve u blatu i samo su se iza kapije, odakle su stepenice
vodile ka vrhu zidina, ispod blata mogli nazreti tragovi poplo-
čanog puta, koji je nekad očigledno vodio do stepeništa kule.
Stena na kojoj se uzdizao Monmor svojim strmim liticama
nadovezivala se bez prekida na zidine donžona, koji je nadvi-
sivao klisuru ispod i zaklanjao pogled. No napad sa te strane
je svakako bio malo verovatan. S druge strane, gde se nalazila
kapija, zemljište se spuštalo nešto ravnije, ali su zato zidovi bili
viši, a prilaz se pružao kao šanac, te je svaki nepoželjni gost bio
izložen svakojakim projektilima. Na najdubljoj tački te nepri-
vlačne uvale nalazila se glavna zgrada. Sve druge pokušaje da
se priđe Monmoru sprečio bi stenoviti okoliš.

Gospodar Monmora bio je franački vitez Rože di Ferbak,
koji se pak nije smeo osećati kao vlasnik tvrđave. Jovanovci su
polagali pravo na zidine, ali Monmor nije pripadao ni njima.
U vreme kada je gospodar Rože zauzeo tvrđavu, ona nije bila u
mnogo boljem stanju od neke obične ruševine, tako da se za nju
nije zanimao niko osim njega, jer je bio u nuždi. Rože di Ferbak
nekad bejaše mlad vitez jovanovac, ugledan član reda, kome su
svi proricali veliku karijeru i s kojim su svi hteli da se druže. Bio
je hrabar i krotak, nesebičan i pribran, otelovljenje svih vrlina
i primeran u striktnom držanju strogih pravila reda. I prijalo
mu je sve to do dana kada je morao da učestvuje u kaznenoj
ekspediciji protiv jednog sela koje je pružalo utočište Beduini-
ma kradljivcima. Beduini su pak dvojici njegove sabraće iz reda
postavili zamku i grozno ih unakazili i osakatili. Za to je celo
selo moralo da plati. Apsolutna poslušnost i izvršenje nared-
bi – to je bila jedna od glavnih tačaka zaveta svakog jovanovca.
Rože di Ferbak je svoj zavet krišom prekršio spasavši devojčicu
koja je još uvek bila skoro dete. Izvukao ju je iz plamena koji
je gutao kuću njenih već ubijenih roditelja, umesto da je baci
nazad u vatru ili je svojeručno ubije. Izveden je pred sud reda
i odlučeno je da bude proteran iz zajednice vitezova svetog

Jovana. Ne toliko iz naklonosti, a ni iz hrišćanskog milosrđa, već više iz nekog inata, poveo je sa sobom i devojčicu. Odbačeni i gladni, lutali su po zemlji, tražeći neko utočište. Napušteni Monmor im tada nije pružio ni krov nad glavom, ali je bio sigurno mesto, a to im je bilo preko potrebno jer je Aziza ubrzo rodila blizance – dva snažna dečaka. Da bi prehranio svoju malu porodicu, Rože di Ferbak je pljačkao trgovce koji su putovali sami. Njegova mlada žena Aziza mu je uvek iznova predlagala da ode po pozamašno blago od zlatnih dukata, koje njeni roditelji behu zakopali duboko ispod kuće, i koje bi još uvek trebalo da je tamo. Rože je poduhvat uvek pomerao za neko kasnije vreme, ne zato što joj nije verovao, već zato što nije mogao da zamisli da niko u međuvremenu nije otkrio blago. Aziza je ponovo zatrudnela i rodila mu još jednog sina, uvek se potajno nadajući da će joj sinovi jednom poći s ocem i da će se Monmor naći u blagostanju. U snovima joj je blago raslo sve više i više, a za Rožea je postajalo sve nestvarnije; a nije imao ni vremena da misli o njemu, jer je na hrani imao sve više usta. Naredne godine Aziza mu je podarila još jedno dete – na svoje razočaranje devojčicu, ali je vitez bio presrećan. Obožavao je malu Meluzinu, a ona mu je donosila sreću.

Jednog dana je u svom pljačkaškom pohodu našao nekog starca kako polugō leži pored svoje ubijene kamile. Na glavi je imao ranu koja je krvarila. Poslednjom snagom, starac mu je rekao da su ga napale njegove sopstvene sluge i ukrale mu čak i odeću. Rože siromahu nije verovao, ali posle toliko vremena provedenog u nesmotrenom pljačkanju, u njemu se ponovo probudilo nešto poput ljubavi prema bližnjem. Previo je starcu ranu na glavi, umotao ga u svoj kaput, postavio ga na konja i poveo sa sobom u Monmor. Tamo ga je predao na negu svojoj ženi, koja je dan i noć bdela pored njegove postelje, previjala mu ranu i hladila od groznice vrelo čelo. Mala Meluzina je uvek bila s njom i razvila je određenu privrženost prema čoveku

koji se borio sa smrću. Jedne večeri stranac je tražio pribor za pisanje. Drhtavom rukom i s ogromnim naporima napisao je nekoliko redova na arapskom. Osmehnuvši se detetu, koje se kao i majka nije micalo od njegove postelje, dozvao je viteza i pokazao mu papir.

– Odnosite ovo sutra u moje ime kadiji u Damasku – šaputao je zadihano, ali je papir onda gurnuo pod jastuk.

Te noći, starac je umro. Aziza je pokunjeno uzela papir koji je čovek ispisao. Sve svoje imanje beše ostavio maloj Meluzini, a ono nije bilo malo. Rože di Ferbak je mogao da se ostavi pljačkanja i izgradi svojoj porodici komforan prostor za život u Monmoru, ali je smatrao da sav novac pripada isključivo Meluzini i da porodica ne sme da uzima od toga ništa više od onoga koliko su imali dok se on bavio svojim sramnim zanatom. Rože di Ferbak je ponovo postao veoma krotak, a na Monmoru je zavladao glad. Aziza je i dalje nosila teret, ne buneći se. Htela je da doživi da joj bar odrastu najstariji sinovi, blizanci Žerno i Valerijan, i da odu po „njeno“ blago koje bi im svima donelo blagostanje.

Tako su prolazile godine. Kada gospodar imanja ne bi išao u Damask da se opskrbi najosnovnijim potrepshtinama, onda je klečao u kapeli, jedinom mestu za čije mu uređenje ikonama i srebrnim oltarom ničeg nije bilo žao, i molio se po ceo bogovetni dan. Unutrašnjost crkvice, koju je uređio u jednoj šupi, delovala je kao starinarnica na bazaru u Damasku, jer sve čudniji Rože di Ferbak beše počeo da skuplja i relikvije, skupocene kutije i kovčege sa česticom Časnog krsta ili noktom nekog mučenika za veru, maramicom za brisanje znoja ili delovima kostiju. Skupljao je i sva moguća raspeća kojih bi se dočepao. Oltar je sve više i više ličio na hrišćansko groblje, pošto je bio prepun krstova, kao i sveća u raznolikim svećnjacima i malih uljanih lampi koje su treperile poput duhova. Prostorija

nalik na grobnicu, u kojoj su nekad obitavale kokoške, bila je utopljena u dim tamjana i mira.

Aziza ga je posprdno nazvala „kaluđerom“, a i stariji sinovi su ga s uživanjem tako zvali iza leđa. Samo Meluzina, koju su svi zvali Melu, oslovljavala ga je nežnim „Per Rože“, što je ona, šušajući, izgovarala kao „Šperoše“.

I bi tako da se Viktoru, najmlađem sinu, poklanjalo najmanje pažnje. Starija braća su ga stalno zadirkivala; bio je uglavnom prepušten samom sebi, te je često sedeo sam na zidinama i gledao preko duboke provalije ka propaloj tvrđavi Masijaf. Jedino ga je Melu tu posećivala. Samo s njom se dobro slagao.

Jednoga dana, dok je tako sedeo na zidinama, primetio je da se nešto kreće na tvrđavi gore preko puta. Ljudi su se pojavljivali iza razorenih grudobrana i žurili tamo-amo, kao u nekom bitnom poslu.

Tim novostima iznenadio je porodicu, koja je ručala u sute-renu donžona, gde se nalazila kuhinja. Čim je otac završio molitvu, Viktor im je uzbuđeno saopštio vest.

– Mislim da je tvrđava ponovo zauzeta!

Svi skočiše i pohitaše ka vratima.

– Izgleda da izvode neke građevinske radove... – Valerijan je rukom štitio oči od sunca kako bi bolje video. – Vidite li skele?

Rože di Ferbak je zamišljeno čkiljio ka tvrđavi koja je nadvisivala Monmor. – Izgleda da su se vratili hašašini – promrmljao je, okrenut ženi.

– Hašišari? – ubaci se Žerno svađalačkim tonom. Bliznac mu baci pogled upozorenja.

– Asasini! – dreknu Rože. Hteo je da zvuči prezrivo, ali se u onom što posle toga reče moglo čuti poštovanje. – Hladno-krvne ubice!

– Pa dobro, bar ponovo imamo komšije u ovoj pustoši – odvratila Aziza, neimpresionirana muževljevim rečima.

– A i svakako su društveniji nego jovanovci iz Kraka, ili arogantna gospoda templari! – reče Valerijan, samo da bi bocnuo brata, koji je obožavao taj elitni red.

– Ručak! – uzviknu Aziza. Nije htela da je ponovo sustignu sećanja na nedelo jovanovaca – a uostalom, svi ti vitezovi u redovima su bili isti! – Ohladiće nam se jelo.– Povukla je malu Meluzinu sa sobom, i ostali odmah krenuše za njima.

Jedino je Viktor još neko vreme gledao u zidine i kule Masijafa, očaran. Šta li će mu doneti ti stranci o kojima se priča toliko uzbudljivih stvari?

Okupljeni za okruglim stolom od hrastovine, ručali su čorbu od sitne ribe, žalfije i divlje mirođije. Posle jela, gospodar imanja im saopšti svoje konačno mišljenje.

– Kao prvo, ti ismaelićani su nevernici i, kao drugo, ta vaskrsła sekta uspešnih ucenjivača koji ne prezaju od nasilnih ubistava privući će viteške redove kao što miris cveća privlači pčele!

– Šta nas briga za to?! – drsko će Žerno. – Jesam li ja možda pčela?!

Rože di Ferbak je zbog takvog nerazumevanja sina gledao s prekorom.

– Za medveda – ako ti tako više odgovara – med Masijafa nije ništa manje privlačan! Ubilačke pčele vredno skupljaju, ali čupave životinje u odeždama redova im isisavaju saće. Tome ne mogu da se suprotstave.

– A Monmor im je savršeno mesto na kojem mogu preteći da se podignu na zadnje noge! – reče Valerijan, dokazujući ocu i bratu da nije pao na glavu kao smotani Žerno.

– Žerno bi se upiškió u gaće od sreće kad bi se kod nas na zidinama uzdigli templari sa svojim šapama – drčno će Viktor, najmlađi.

– Kako bi ciljanim zamasima kandži grabili ka Masijafu! – ubaci se Valerijan zadovoljno, ali njihov otac je mislio drugačije.

– A kad se oni povuku, nama za vratom ostaje besni roj! – Gledao ih je sve s nipođaštavanjem. – Monmor mora da ostane neutralan...

– ...jer su nam Asasini ipak prve komšije – ubaci se Aziza, u pokušaju da smiri uzburkane duhove. – Ne treba da od njih napravimo neprijatelje.

– I vi ste mi neki borci za Hrista! – gundao je Žerno, jer nije hteo da se svađa s ocem, koji je, kako je stario, bio sve razdražljiviji, pa mu nije trebalo mnogo da udari sinove. – Pre ćete se pokunjiti pred muslimanima, nego zajedno s vitezovima braniti čast! – Ako je mislio da je ovo čvrst argument, varao se.

– Potpuno si u pravu, Viktore – reče Valerijan posprdno i dovoljno glasno, kako bi ga čuo brat blizanac. – Žerno izgara za belim ogrtačem s crvenim malteškim krstom!

– To se zove hlamida – zareža Žerno besno. – I ti nikada nećeš nositi svečanu haljinu tog reda!

– Samo nam je još i to falilo! – Tim rečima, gospodar imanja okončao je raspravu.

Viktor je rešio da proveri nove komšije. Sa Monmora su stepenice, uklesane u stenu, vodile ka provaliji koja je razdvajala nejednake tvrđave. S ove strane jadna kula za gladovanje, sa blatnjavim dvorištem, a gore četiri kule, trostruki prsten zidina i čvrste zgrade, moćne sale visokih prozora i beskrajne, zakrivljene stepenice, mnogo podnih vrata i veliki podrumi. U njegovoj mašti tvrđava je delovala mnogo veličanstvenije nego što je zapravo bila. Viktor nikad nije kročio u njeno dvorište; prvo – bilo mu je strogo zabranjeno, i drugo, mnogo bitnije – kapije Masijafa uvek je čuvao neki neprijatni ovčar, koji je puštao svoja stada na ispašu u velika dvorišta i između zidina. A imao je i dva psa koji su voleli da ugrizu. Ponekad bi uspeo da baci pogled u dvorište tvrđave, pre no što

bi ga zveri primetile. Osim toga to mesto mu je delovalo jezivo. Uzbudljivija i prijatnija mu je bila provalija. Ovde bi se, čak i u najtoplije leto, u malom kamenom basenu nakupila hladna voda jednog planinskog potoka. Osvežavajuća voda padala je odozgo u njihovo jezerce za kupanje. Deca Monmora svaki slobodan trenutak provodila su dole, kad ih majka Aziza ne bi uposlila, što se uvek dešavalo – od čišćenja svinjca do čuvanja živine – jer su orlovi i sokolovi stalno kružili nad tvrđavom. A monaški nastrojenom Rožeu je uvek dolazila ideja da se njegov porod mora moliti s njim, kako im đavo ne bi obuzeo duše. Ako nisu bili dobri u vežbama skrušenosti, opet bi dobili batine ili bi ih zatvorio bez jela u neku od smrdljivih štala, dozvolivši im samo da piju vode. Gospa Aziza je hleb pekla samo o punom mesecu, jer je to trebalo da donese sreću. To je pak hleb od heljde činilo žilavim, te je veći deo vremena bio tvrd kao kamen. Jedini razlog što im nisu branili da se spuštaju u provaliju bilo je obećanje da će uhvatiti ribe – pastrmke, gregorca, a ponekad i velikog, debelog soma. „Kaluđer“ je voleo da jede ribu i umeo je ulov i ukusno da spremi – u tome mu nije bilo ravnog. No teško njima kad bi se vratili praznih ruku i mreža. Ovog puta Viktor nije obećao ništa. Čekao je da mu majka nestane u kuli, da mu braća odu da popravljaju krov na kokošinjcu, „kaluđer“ se svakako molio u svojoj kapeli... tada je uzeo sestricu za ruku i iskrao se na malu, zadnju kapiju. Stepenic po stepenic, brižno je pomogao živahnoj Melu da se spusti niz strme stepenice. Još uvek je bila najbolja pratnja za takve izlete – mogla je da se penje kao koza, a plivala je kao riba – tako da je Viktor mogao bezbrižno da krene u svoj istraživački pohod. Naime, jednom se u jednoj od pećina koje je voda napravila u stenama, posle mnogo okuka u prirodnom prolazu, duboko u kamenu, našao pred gvozdenim rešetkama. Nije uspeo da ih otvori. Ta tajanstvena kapija mora da je bila povezana s tvrđavom koja je bila visoko iznad. Tajni put za bežanje? Ili skriveni prilaz? Hteo je

obavezno da istraži da li postoji još neki skriveni put kojim bi mogao da zaobiđe prepreku. Možda ispod vode? Viktor ubrza, a Melu, napokon oslobođena njegovog dosadnog pomaganja, skakutala je za njim niz visoke stepenice. Kad su stigli do vode, takmičili su se ko će pre da se svuče. Melu je bila brža, pošto nije nosila ništa ispod *kamis saghira*, i beše već nestala u bistroj bujici vode kada je on skinuo odeću. Zamišljeno je posmatrao njeno mršavo telo kako pod površinom, nestvarno začarano svetlošću i talasima, hitrim pokretima nogu klizi bez ikakve žurbe. Kako je bilo svetlo, *aađi ašakel*, vila iz bajke! Belo poput njene kose i trepavica koje su se jedva videle iznad čudnih očiju. Njene oči su menjale boju – od ametista, preko svetlog rubina do smaragda, usne su joj bile široke i pune i ravnom licu davale su izgled maske igračice u hramu. Već sad je delovalo bezvremeno – i na neopisiv način omamljujuće!

Poput čepa od plute, njen mršavi torzo izroni iz vode; pozivajući ga u vodu, mlatarala je obema rukama, a pošto nije bio dovoljno brz, poprskala ga je vodom. Osvetio joj se tako što je snažno skočio, privukao noge uz telo i pao u vodu poput kameana. Kad se okrenuo da vidi gde je ona, Melu već beše ponovo nestala pod vodom – video ju je na dnu basena kako roni i skuplja šarene kamenčiće. Njena mala guza uzdizala se ka njemu. Viktor tad odjednom krajičkom oka spazi neki pokret. S druge strane na steni je stajao tamnopusiti dečak, sigurno ne stariji od njega. Mora da ih je posmatrao. Viktor se na trenutak osećao uhvaćeno, i to ga je ljutilo, a saznanje da je stranac sigurno video i Meluzinu kako mu se nudi još više ga je razbesnelo! Spreman za napad, plivao je ka dečaku, ne spuštajući pogled s njega. No, kad je stigao do okruglih stena, koje su bile toliko moćne da ih potok, koji bi u vreme kiša tekao u snažnim bujicama, ni tad, a ni u vreme topljenja snega nije mogao stanjiti, dečak skoči preko njega, pravo u jezero. Ako je pak krenuo za Melu,

mogao je da pretraži jezero uzduž i popreko, ali je ne bi našao. Viktor vide kako mu se sestra hitro penje uz stene ispod vodopada. To joj je bilo omiljeno mesto. Nigde joj čarolija nije bila lepša nego iza svetlucajuće zavese prštavih kapljica vode koje su letele na sve strane. Šta je ovaj tip zapravo mislio?! Viktor se okrenu, s namerom da drzniku očita bukvicu, kad ovaj izroni tik pored njega. Na sebi je imao samo parče tkanine obavijeno oko kukova, i smešio se bezbrižno i srdačno.

– Ja sam Saif – reče nežnim, dubokim glasom.

– Ti si odozgo? – Viktor je već zaboravio bes i pucao je od znatiželje.

Saif klimnu glavom i pokaza ka stepenicama koje su vodile ka Monmoru. – A ti si se s njom spustio niz one stepenice.

– Melu mi je sestra – reče Viktor, osećajući potrebu da objasni.

– Blago tebi – reče Saif – ja nemam koga da štitim.

– Ja imam i dva brata, blizance – odgovori mu Viktor. – Ali s njima imam samo nevolje.

– Imate roditelje?

Viktor klimnu glavom.

– Ja nemam ni to, samo evnuha koji mi je i otac i mati – baš dobar čovek.

Viktor je bio zbunjen.

– Šta je to – evnuh?

Saif se nasmeja.

– Nadzornik harema!

Viktor nije želeo da ponovo pokaže svoje neznanje.

– Jesi li ti asasin?

– Ne još – odvrati Saif ozbiljno. – Ali ako me šaik primi, hoću da pristupim zajednici *fida'ija*...

– Šaik živi gore?

– Možda – reče Saif – to niko ne zna zasigurno. – Gledao je ka vodopadu. – On jeste izašao iz skrovišta, ali se ne vidi.

Viktoru je to bilo uzbudljivo. Bacio je pogled ka Melu, koja je sad sedela prekrštenih nogu ispod bučnog vodopada, kao na prestolu, i nepomično ih gledala – ili je gledala samo Saifa?! –

– Da li si ga nekad video? – reče Viktor, trgnuvi Saifa iz misli u kojima je sigurno bila njegova lepa sestra.

– Bilo mi je dozvoljeno da krenem na putovanje kada smo ga tražili i našli, kako nam je bilo naloženo. Dopratili smo ga ovamo do Masijafa, evnuh i ja. Husein nije pošao s nama. Šeik ga je poslao u sve asasinske tvrđave da pozove ljude da dođu ovamo i pomognu da se Masijaf ponovo sredi. Posle toga će se vratiti u Persiju.

– Jesi li i ti iz Persije?

Saif je klimao glavom.

– Ali sada sam ovde, i sviđa mi se.

– Video sam da ste već počeli s građevinskim radovima. To mora da je zanimljivo...?

– Ima mnogo posla... Kako se ti zapravo zoveš?

– Viktor di Ferbak!

– Ipak je i veoma uzbudljivo; Masijaf je prava tajanstvena lisičja jazbina, sa hiljadama podzemnih prolaza i pećina. Hoćeš da vidiš?

Viktor ponudu nije očekivao tako brzo. Bio je iznenađen.

– Ne danas – promuca – moram da otpratim Melu kući. Sutra?

– Dobro – reče Saif i izađe iz vode. – Ovde, sutra, isto vreme. – Još jednom se okrenu. – Drago mi je što smo se sreli.

Viktor je ponovo bio zbunjen, ali se ovog puta brzo povratio.

– Možemo postati prijatelji! – odgovorio je, i sam iznenađen sopstvenom hrabrošću.

Saif sklopi dlanove i pokloni se.

– *Asa an jakbaluha Alah!* – Alahu se dopalo tako! – uzvрати, čudesno se nežno smešeći i nestade žurnim skokovima preko kamenja, i to baš u onoj šupljini s gvozdenom rešetkom!

Viktor se okrenu ka Melu. Ona se odavno bila vratila i već je bila obučena u košulju. Viktorov *bantalonat* ogrnula je oko vrata i ramena. Drhtala je od hladnoće.

– Zar moraš toliko dugo da čučiš pod vodopadom? – reče joj brižno.

– Melu leti kao leptir – šuškala je. – Kad voda pršće, Melu može da sanja, a da ne spava!

Brat i sestra krenuše kući.

Najočuvanija građevina unutar zidina Masijafa bila je jedna okrugla kula koja je nadvisivala sve oko sebe.

Uzdizala se iz širokog postolja koje nije imalo nikakve otvore. Tek na visini od nekih desetak metara, pokretni most omogućavao je prilaz kuli. Ona se dalje tanjila u visinu, da bi se završila širokim gornjim spratom, nakićenim iznenađujuće velikim brojem prozorčića, nalik na puškarnice, i platformom oivičenom grudobranima. Kulu su sa strahopoštovanjem zvali *Burđ ajn al sama*, „Kula nebeskih očiju“, i ona je od početka novom gospodararu Masijafa služila kao sedište i osmatračnica. Tu gore, u svojoj radnoj sobi, šeik Sinan, okružen čudesnim spravama, aršinima, šestarima, tačno nameštenim tripodima i bakarnim kupastim cevima koje su se pružale ka pojedinim otvorima, primio je evnuha. Neupućenom posetiocu mora da je bilo čudno što nijedan prozorčić nije bio otvoren na dole, kako bi se kroz njih mogle ispaljivati strele ili sipati vrela smola, već su svi, iako pod raznim uglovima, bili otvoreni na gore, ka nebeskom svodu. Ostatak sobe bio je skromno namešten – uzan krevet, pult za pisanje i u sredini umetnički izrađene vijugave stepenice od drveta koje su vodile na platformu iznad. Stepenice su bile posute svicima pergamenta. Sinan je sedeo na rubu svog kreveta, a jedini deo nameštaja namenjen sedenju, visoku hoklicu, ostavio je za gosta.